

opusdei.org

A Prelátus 2011. májusi levele

Javier Echevaria püspök három okot jelöl meg amiért különösen örülnünk kell ebben a hónapban: a húsvéti idő örömet, II.János Pál pápa boldoggáavatását és a Szűz Máriának szentelt hónap elkezdődését.

2011.05.16.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Még érezzük - és mindig érezni fogjuk az Egyház örömének visszhangját: *surrexit Dominus vere et apparuit Simoni*[1]: az Úr valóban feltámadt és megjelent Simonnak. Ezzel a természetfeletti és emberi örömmel teli felkiáltással fogadják az apostolok Jeruzsálemben, az utolsó vacsora termében, az első keresztény húsvét napjának estéjén azt a két tanítványt, akik az éj közepén sietve tértek vissza Emmauszból. Kleofás és társa elmondták nekik, hogy Jézus megjelent nekik a hazafelé vezető úton, sőt még asztalhoz is ült velük.

Mennyire érthető számunkra azoknak az embereknek az ámulata, akik tanúi voltak a Mester gyalázatos halálának! Hiszen nem hitték el azt sem, amit a szent asszonyok adtak hírül, akik a reggel első óráiban az Úr üres sírjánál azt a kivételes üzenetet kapták: *Ne féljete! Menjete, vigyétek hírül testvéreimnek, hogy térjenek vissza Galileába: ott majd*

viszontlátnak[2]. Azonban - mennyire csodálatosan közel van hozzánk az Isten! -, oly nagy volt a vágya, hogy megvigasztalja övéit, hogy visszaadja nekik a hitet és az örömet, hogy Jézus Krisztus nem várta meg, hogy összegyűljenek Galileában. Még aznap este belépett a terembe, ahol együtt voltak a tanítványok, zárt ajtók mögött, mert féltek a zsidóktól[3], és köszöntötte őket: *békesség nektek*. A tanítványok *zavarukban és félelmükben azt hitték* -írja Szent Lukács -,*hogyan szellemet látnak. De ő így szólt hozzájuk: „Miért vagytok megzavarodva? S miért támad kétely szívetekben? Nézzétek kezemet és lábamat! Én vagyok. Tapintsatok meg és lássátok! A szellemnek nincs húsa és csontja, mint nekem.”*[4]. Azután enni kért tőlük, hogy teljesen meggyőződjenek róla, hogy valóban Ő az, a jó Mester, aki győzedelmeskedett az ördög és a bűn felett, aki megtörte a halál bilincseit.

Húsvét első hete eltelt, de az Egyház továbbra is, újra és újra örömmel elmélkedik azokon a szentírási szövegeken, melyek Jézus feltámadásáról szólnak. Mindezt hálával, mély megrendüléssel és Ura győzelmébe vetett hittel teszi. Az emberiség történetében egyedülálló, egyszeri eseményről van szó, mely ugyanakkor az utolsó napon való egyetemes feltámadás alapjául is szolgál számunkra. A keresztség által Krisztus testének részesei lettünk, halálában és feltámadásában is részesedünk. Meghaltunk a bűnnek és feltámadtunk a kegyelmi életre, új élettel telve járjuk utunkat, miközben létünk teljes megújulására várunk. Mert, ahogyan Szent Pál írja, *ha ugyanis halálának hasonlósága által egybenőttünk vele, akkor föltámadásában is úgy leszünk*[5].

Újból feltör bennünk a csodálat és a tisztelet Isten mindenhatósága és irgalma láttán. Krisztus feltámadása

nem az előző életbe való visszatérés maradt, ahogy az Lázár, Jairus leánya és a naimi özvegy fiának esetében történt, akiket az Úr visszahozott a fizikai halálból, pár évvel meghosszabbítva így földi létüket, hogy aztán újból meghaljanak. Urunk feltámadása ettől valami gyökeresen eltérő jellegű volt. **Az Újszövetség tanúi semmilyen kétséget nem hagynak afelől, hogy „az Ember Fiának feltámadásában” valami teljesen új történt. Jézus feltámadása abban állt, hogy eltépte a láncokat hogy egy teljesen újfajta életre nyíljon lehetőség, egy olyan életre, ami már nincs alávetve a halál és a valamivé válás törvényeinek, hanem túlmutat ezeken; egy olyan életre, mely az emberi élet új dimenzióit nyitotta meg. Épp ezért Jézus feltámadása nem egy elszigetelt esemény, amely felett át lehet siklani és amely csak a múlthoz tartozik, hanem (...) egy**

minőségi ugrás. Jézus feltámadásában az emberség új lehetősége érhető el, egy mindenkit érdeklő lehetőség, mely egy új típusú jövőre nyit az emberiség számára[6].

A világ történetében Krisztus feltámadásának híre a szó szoros értelmében *örömhír*. Hogy tanúságot tegyenek róla, az apostolok legyőzték minden félelmüket, és szétszéledtek a földön; a mártírok mindenféle kínzásokkal és magával a halállal szemben is erősek maradtak. Sok bűnbánó és szűz hagyott fel a földi ambícióival és kényelemkeresésével, hogy minden energiájával az örök javakat szívja magába; és megszámlálhatatlanul sok azoknak a hétköznapi keresztényeknek a száma, akik a századok során az égre tudták emelni tekintetüket, miközben Istenhez és az emberekhez való szeretetben és tisztességgel dolgoztak a földi dolgokon.

Krisztus feltámadásának különlegessége abban áll, hogy Szentséges Embersége, melyben a test és a lélek újra egyesült, teljes mértékben átalakult az Atyaisten dicsőségében, a Szentlélek által, ahogyan az világosan érzékelhető a tanítványoknak való megjelenéseket leíró elbeszélésekből, ezért marad továbbra is valóságos ember. Magába foglal valamit, ami valóban meghaladja tapasztalatunkat. Ez a történelmi tény, mely abszolút hiteles tanuk tanúbizonyságán alapszik ugyanakkor a természetfelettibe vetett hit alapját is alkotja. Ahogyan már Szent Ágoston is írta: «Nem nagy dolog azt hinni, hogy Krisztus meghalt (...). Azt mindenki elhiszi, hogy Krisztus meghalt. A keresztények hite Krisztus feltámadásán alapszik. Amikor hisszük, hogy Krisztus feltámadt, az egy igazi nagy pillanat»[7].

Felmerülhet bennünk a kérdés, Jézus miért nem mutatta meg magát az egész világnak feltámadását követően, hogy mindnyájan higgyenek Benne. XVI. Benedek rámutat, hogy ***mindennek a történetében, aminek élete van, az új dolgok kezdeteit kicsi, szinte láthatatlan jelek kísérik; melyek akár észrevétlenül el is múlhatnak. Az Úr maga mondta, hogy „a Mennyek országa” olyan e világban, mint a mustármag, mely kisebb minden magnál (vö. Mt 13,31). De magában hordozza Isten végtelen lehetőségét[8].*** Ezért van az, hogy a feltámadás **csak néhány kiválasztottnak, pár titokzatos megjelenés által** lépett a világba. **Azonban, a kezdet teljesen új volt; az, amit titokban az egész világ várt[9].**

A századok múlásával az Úr feltámadásába vetett hit elterjedt a földön; a hívők együttműködésének

köszönhetően, akik a földi
zarándokútját járó misztikus Test
tagjai, új kultúrákban, különböző
civilizációkban vert gyökeret. Most
rajtad, rajtam, és minden
keresztényen a sor - ahogy arra nagy
erővel buzdított Szent Josemaría is -,
hogy viselkedésünkkel és
szavainkkal tanuságot tegyünk
Krisztusról.

**A húsvéti örömhír lelkes és bátor
tanuk munkáját követeli. Krisztus
minden tanítványa, mi magunk is,
arra lett meghívva, hogy
tanúbizonyságot tegyen. Ez a
feltámadt Úr kifejezett, követelő és
magasztos parancsa. A Krisztusban
való új élet „híré”-nek ragyognia
kell a keresztények életében,
élőnek és aktívnak kell lennie
abban, aki azt továbbadja, és
valóban képes kell legyen arra,
hogy megváltoztassa a szívet, az
egész létezésünket[10]. Tápláljuk
naponta az Úr győzelmébe vetett**

szilárd, erős hitünket? A tudat, hogy Krisztus valóban feltámadt, bizonyossággal tölt el utunk során? Hogyan harcolunk azért, hogy állandóan, földi életünk minden választójánál magunk mellett tudjuk?

Mindezek miatt **a húsvéti időszak az öröm ideje, és ez az öröm nem korlátozódik a liturgikus évnék erre a szakaszára, hanem minden pillanatban betölti a keresztények szívét. Mert Krisztus él, Krisztus nem a múlt alakja, aki egykor élt, aztán eltűnt, és csak csodálatos emléket és megragadó példát hagyott hátra nekünk. Nem, Krisztus él! Jézus az Emmanuel: Isten velünk van. Feltámadása tanúsítja nekünk, hogy Isten az övéit nem hagyja cserben[11].**

Jézus Krisztus amellet, hogy az Atyaisten dicsőségében van, továbbra is jelen van az Egyházban -

különösképpen az Oltáriszentségben -, és a kegyelem által minden keresztény szívében. A keresztség által megkaptuk az új életet, melyet az Úr a maga teljességében birtokol; a többi szentség pedig egyre inkább tökéletesíti ezt a természetfeletti létet. Csak a test feltámadásával fog tökéletesen beteljesedni a Misztikus Test tagjaiban a teljes megdicsőülés, melyet most csak Fejünk, Jézus és Szentséges Anyja, aki nekünk is édesanyánk, élveznek. Azonban - ahogy az Alapítónk mondja -, a hit azt mondja nekünk, hogy az ember a kegyelem állapotában megistenül. Emberek vagyunk, nem angyalok, húsból és vérből való teremtmények, szívünk tele van szenvedéllyel, örömmel és fájdalommal. A megistenültség azonban kihat az egész emberre, mint dicsőséges feltámadásának elővételezése[12]. Bárcsak mindig hálaadás törne fel lelkünkéből, hogy az Atyaisten

gyermekai lehetünk, Jézus
Krisztusban, a Szentlélek által.

A végső dicsőség eme előlege még
élesebben ragyog a szentek által
hagyott nyomokon, különösen azok
által, akiket az Egyház az erényekben
való állhatatosságuk miatt állít elénk
példaképül és a tisztelet tárgyaként.
Természetesen örvendünk annak,
hogy ezek a testvéreink eljutottak a
végső győzelemre. Ma, május 1-jén
különösképpen hatalmas öröm tölt el
bennünket a szeretett II. János Pál
boldoggá avatása miatt. Bár
többségeitek nem tudott eljönni ide
Rómába, hogy részt vegyen a
szertartáson, lelkileg mindannyian
mélyen átérzitek - és átérezzük -
ennek az egész Egyház számára oly
nagy ünnepnek a jelentőségét.

Ismertük ezt a nagy pápát, aki egész
életét, utolsó pillanatáig nagylelkűen
a lelkek szolgálatának szentelte.
Tanúi voltunk hite mélységének, a

reménybe vetett bizalmának,
szeretete lángolásának, mely minden
embert körülölelt. Az Opus Deiben
ezenkívül, ahogyan már többször
emlékeztettek benneteket, nagy
hálaadósságunk van az új boldoggal
szemben; elsősorban azért, mert II.
János Pál volt az eszköz az Úr
kezében, hogy nekünk a Mű végleges
jogi formáját megadja és hogy
szentté avassa Szent Josemariát.
Teljesen természetes tehát, hogy
különösképpen is örömmel töltsön el
minket oltárra emelése és adjunk
hálát Istennek ezért az Egyháznak
adott adományért. Én magam 3-án
fogok egy ünnepélyes hálaadó
szentmisét celebrálni. Ha lehetséges,
még inkább legyetek ott lélekben
ezen a szentmisén, könyörögve
mindazokért a szándékokért,
melyekért az új boldog közbenjárását
fogom kérni Urunknál.

Május hónapja is elkezdődik.
Ezekben a hetekben az Egyház arra

hív minket, hogy különösképpen tiszteljük Szűz Máriát. Azt javaslom nektek, hogy forduljatok az Atyánkhoz és - ezekben a boldoggá avatása utáni napokban - II. János Pálhoz közbenjárásért; kérjük őket, hogy eszközöljék ki számunkra a kegyelmet, hogy minden erőnkkel szeretni és tisztelni tudjuk Isten Anyját. Karol Wojtyła fiatal korától kezdve teljesen a Szűzanyának ajánlotta magát, ahogyan azt püspöki jelszava is kifejezi: *Totus Tuus*. Szent Josemaría is azt kívánta, hogy teljes mértékben hűséges alattvalója lehessen a Mennyei Királynőjének. 1931. december 28-án, amikor arról írt, hogy az egyik Szent Erzsébet Alapítvány szerzetesnővérei hogyan ünneplik Aprószentek napját, ezt írta: **Úrnőm, játékból sem akarom, hogy többé ne légy Úrnője és Királynője minden teremtettnak**^[13].

Nekünk is, akik teljesen az Úré vagyunk, szeretnénk lenni, ezen a Máriás ösvényen kell haladnunk, melyet Szent Josemaría örökségül ránk hagyott. **Ha valamiben szeretném, hogy utánozzatok - mondta -, az a Szűzanya iránti szeretetem**[\[14\]](#). Ez a hónap egy kiváló lehetőség arra, hogy elmélyítsük Mária iránti buzgalmunkat, tiszteletünket, a hagyományos májusi zarándoklatsorán. Hívjuk meg barátainkat, ismerőseinket, s látogassunk meg egy-egy Szűzanyának szentelt kápolnát, szentélyt, imádkozzuk és elmélkedjük át a Rózsafüzér titkait. Nagy lelki jót teszünk velük, hiszen **mindig Mária által megyünk és „térünk vissza” Jézushoz**[\[15\]](#). Olyan áhítattal menjetek ezekre a találkozásokra, ahogyan az Atyánk ment Sonsolesbe. Valamint, ahogyan azt évekkel később ajánlotta nekünk Mexikóban, a Guadalupe-i Szűzanya

előtt mondott kilenced alkalmával,
vigyünk Édesanyánknak sok kis
rózsát, a mindennapok rózsáit.

Május 14-én, húsvét negyedik
vasárnapjának előestéjén - melyet *Jó
Pásztor* vasárnapjának is neveznek, a
szentmise aznapi evangéliuma miatt,
35 diakónust, testvéreiteket fogom a
papi hatalommal felruházni. Mint
mindig, ilyen alkalmakkor, most is
arra kérlek titeket, hogy
mindannyian legyünk egyek az
imádságban, és valamilyen áldozat
felajánlásában az új áldozópapokért
és a világ minden papjáért.

Könyörgéseitek során különösképpen
emlékezzetek meg a pápáról és
minden püspökről, hogy mindig a Jó
Pásztor példáját tudjuk követni, aki
életét adta juhaiért[16].

A Nagyhét elteltével egy gyors
utazást tettem Szlovéniába és
Horvátországba. Ljubljánában és
Zágrábban találkoztam a Prelatúra

híveivel és sok más emberrel is, akiknek javára vált az Opus Dei lelkülete. Hálát adok Istennek, mert fiaim és leányaim apostoli munkája egyre szilárdabb gyökereket ver ebben a két országban, melyekért annyit imádkozott az Atyánk: nehezen tudom leírni nektek, mennyire szeretett minden országot, még inkább azokat, melyek bárminemű nehézséggel kellett, hogy megküzdjenek.

Visszatérek e sorok elejéhez. *Surrexit Dominus vere! A feltámadt Krisztus előttünk jár az új ég és új föld felé (vö. Jel 21,1), ahol végül egy családként fogunk élni, ugyanannak az Atyának a gyermekeiként. Ő velünk van az idők végezetéig*^[17]. A kenyér és a bor színe alatt rejtőzve, szentségi módon, az Eukarisztiában maradt, hogy meghallgassa könyörgéseinket, hogy megvigasztaljon és erővel töltsön el bennünket. Ne távolodjunk

el tőle, vigyünk hozzá sokakat, hogy
ők is megtapasztalhassák, mekkora
öröm Krisztussal lenni, Krisztust
elkísérni és Krisztusban élni
(bocsássátok meg a beszúrást:
mekkora hálaival emlékezett don
Álvaro az elsőáldozására!) Nincs elég
hely itt, hogy e hónap minden
emlékezetes dátumát számba
vegyem a Mű történetéből: érezhető,
mennyire gondunkat viselte a Szent
Szűz! Köszönjük meg neki.

Szívem minden szeretetével
megáldalak benneteket,

Atyátok,

+Javier

Róma, 2011. május 1.

[1] *Lk* 24,34

[2] *Mt* 28,10

[3] Vö. *Jn* 20,19

[4] Lk 24,36-40

[5] Róm 6,5

[6] JOSEPH RATZINGER - XVI.

BENEDEK: *A názáreti Jézus II*, 284.o.

[7] SZENT ÁGOSTON: Elmélkedések a Zsoltárokról, 120, 6 (CCL 40, 1791)

[8] JOSEPH RATZINGER - XVI.

BENEDEK: *A názáreti Jézus II*, 288. o.

[9] Ugyanott

[10] XVI. BENEDEK. Beszéd egy általános audiencián. 2010. IV. 07.

[11] SZENT JOSEMARÍA: *Krisztus köztünk jár*. 102.

[12] SZENT JOSEMARÍA: *Krisztus köztünk jár*. 103.

[13] SZENT JOSEMARÍA: *Bizalmas feljegyzések* (1931.XII.28.) n. 517 (vö.

A. VÁZQUEZ DE PRADA: *Az Opus Dei Alapítója*, I, 413. o.)

[14] SZENT JOSEMARÍA, 1954.

[15] SZENT JOSEMARÍA: *Út*. 495.

[16] Vö. *Jn* 10,1-18

[17] XVI. BENEDEK Urbi et orbi üzenete, 2011. IV. 24.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2011-majusi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/aprelatus-2011-majusi-levele/)
(2025.08.09.)